

Butlletí de la Secció Excursionista
de l'Ateneu Santjustenc

SEAS

Secció Excursionista de l'Ateneu Santjustenc, Carrer de l'Ateneu, 5 i 7.
08960 Sant Just Desvern.

Web: <http://www.florsloreto.com/seas>.

Adherida a la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC)

Núm. 263
Març
abril
2006

Navegant pel riu Duraton entremig d'altres cingleres
Foto d'Agustí Revilla.

CICLE ELS NOSTRES RIUS

7 abril— Conferència «El Ter i els seu aprofitament», per Marc Ordeix a les 20.30 h. a la SEAS.

9 abril— Excursió: engorjat del riu Siurana (Priorat), amb sortida del Parador a les 7 h.

5 maig— Conferència «El Llobregat, el seu aprofitament i la seva contaminació», per Narcís Prat a les 20.30 h. a la SEAS.

7 maig— Excursió: Llinars, Sant Lleïr de Canals, la Mata i Llinars (Aiguadora, Solsonès), amb sortida del Parador a les 7 h.

28 maig— Excursió: riera de Sant Aniol d'Aguja (Garrotxa), amb sortida del Parador a les 7 h.

MATINALS

2 abril — Excursió al pantà de Crous (Montnegre). Sortida a les 7 h. de la plaça Verdaguer. Informació al tel 93 371 51 98.

21 maig — Excursió a Montserrat (Bages). Sortida a les 7.30 h. de la plaça Verdaguer. Informació al tel 93 371 51 98.

ALTA MUNTANYA

29 i 30 abril— Excursió a la Múnia (Pirineu francès).

19 al 20 maig— Excursió al Midi d'Ossau (Pirineu francès).

EL CLIMA ARA FA 1000 ANYS

13 maig— Conferència «El clima ara fa 1000 anys» a càrrec de Joan Ferran Cabestany a les 20 h. a la SEAS. Aquesta conferència és una activitat conjunta entre la SEAS i el Centre d'Estudis Santjustencs.

XXXII MARXA DE REGULARITAT

14 maig— Celebració de la XXXII Marxa de Regularitat de la SEAS.

MAGÍ CAMPRECIÓS I RIPOLL

El nostre entranyable Magí Campreciós i Ripoll ens ha deixat a l'edat de 82 anys. De la seva fidelitat a la SEAS n'ha fet sempre un principi i així el recordarem, donant-nos un cop de mà en les excursions i en tot allò que calgués.

Magí Campreciós recolzat a la nostra taula d'orientació de la Penya del Moro. Foto de Lluís Ramban

ASSEMBLEA GENERAL DE LA SEAS

El dissabte dia 25 de febrer de 2006 va tenir lloc l'Assemblea de la nostra Secció en la qual es van desenvolupar vuit punts de l'ordre del dia; en aquest escrit parlarem dels que aporten més novetats.

En el punt 5 «Funcions i decisions de la Junta» es va discutir sobre la capacitat de la Junta Directiva de la SEAS de prendre decisions en les seves reunions al llarg del curs, entre assemblea i assemblea; els assistents donen plena autonomia als membres de la Junta per arribar als acords que creguin adients sempre que aquests s'ajustin a l'ideari de l'entitat i no contravinguin els estatuts; els socis els donen la confiança i en la propera assemblea aprovaran o desaprovaran les decisions que s'hagin pres al llarg del curs. Per altra banda, les deliberacions de la junta no s'amaguen sinó que es donen a conèixer als socis mitjançant el nostre butlletí bimensual. S'acorda també enviar als socis, a partir d'ara, l'acta de cada assemblea perquè s'informin i puguin fer esmenes quan hi hagi la nova convocatòria, si s'escau.

En el punt 7 «altres temes» es van comentar diversos aspectes que ens són propers. Un d'ells té relació amb Fulgenci Baños; en el darrer butlletí

monogràfic diferents companys van desglossar la seva figura, i en l'assemblea es va suggerir que el seu llegat resti entre nosaltres, socis de la SEAS, i també al poble de Sant Just. Com a homenatge intern es va acordar que la Marxa de la Regularitat porti el seu nom, i com a homenatge extern es va acordar demanar per escrit a l'Ajuntament que un carrer o plaça del poble estigui dedicat a Fulgenci Baños.

També dins el punt 7 els socis van manifestar la seva preocupació pel futur de la masia de can Candeler; aquesta masia està catalogada i és propietat de l'Ajuntament i per tant no corre el perill de ser enderrocada. Ara bé tots som conscients de la gran inversió que suposa la seva restauració tant de la façana com de l'interior, així com la de gairebé totes les masies de Sant Just. Una possibilitat podria ser que l'Ajuntament l'habilités com un «espai per a serveis»; una altra seria que el Consorci de Collserola la convertís en una «Porta al Parc de Collserola»

Un darrer tema que cal destacar és la constitució de la Comissió del 75 aniversari, destinada a preparar els actes de celebració que tindran lloc l'any 2009. Ha quedat constituïda amb uns primers voluntaris restant oberta a la participació de tota la resta de socis.

LAS HOCES DEL RIO DURATON (Segovia)

Agustí Revilla

EL PONT DE VILLASECA

El pont de Villaseca és una àrea d'esbarjo molt freqüentada a l'estiu. Els avis juguen a cartes, els pares juguen a cartes i els nens juguen a cartes; a les terres de Castella tothom juga a cartes a tota hora. Les dones paren taula per dinar. Uns nens es banyen al riu i malden per pescar-hi crancs. A la barra del bar dos homes s'expliquen les seves desavinences conjugals prenent un aperitiu (no hi serveixen menjars). Aquest indret, situat al quilòmetre 12 de la carretera que enllaça Sepúlveda amb Villaseca, és l'únic punt del congost accessible amb cotxe. Hi ha molts visitants; l'aparcament està força ple, però cinquanta metres riu avall o riu amunt no trobes gairebé ningú, només els exploradors de la bellesa d'aquest majestuós espai que és el parc natural de *Las Hoces del Rio Duraton*.

Aquest Parc està situat al nord-est de la província de Segòvia; el seu eix principal és el tram de 27 quilòmetres del riu Duraton entre la vila de Sepúlveda i la presa de l'embassament de Burgomillodo. Comprèn una extensió de 5.073 hectàrees que pertanyen als municipis de

Sepúlveda, Sebúlcor i Carrascal del Río. Fou declarat per Llei de les Corts de Castella i Lleó el mes de juny de 1989

El riu Duraton neix a la vora del port de Somosierra (Guadarrama), té 116 quilòmetres de recorregut, la major part del qual per terres de Segòvia, i desguassa al Duero en la vila de Peñafiel (Valladolid). El paisatge del Parc és el resultat dels processos geomorfològics que han tingut lloc a la zona al llarg de milions d'anys i concretament a la carstificació: fenomen consistent en la filtració de les aigües en els massissos de roques calcàries clivellades i solubles, que porta a la formació d'un relleu de depressions tancades i d'avencs, cavernes i galeries subterrànies. El riu s'obre pas dibuixant uns meandres encaixonats entre cingleres de fins a cent metres d'alçada. L'altiplà (*la meseta*) central de Castella està situat a mil metres d'altitud aproximadament i el riu baixa a nou-cents. Els rius Caslilla i San Juan, afluents del Duraton, també presenten aquest procés. Així doncs, és freqüent trobar coves, balmes, barrancs i fonts al llarg de tot aquest «espai protegit».

Des del pont de Villaseca podem fer dues excursions: riu avall fins a la presa de La Molinilla i riu amunt fins al pont de Talcano. Aquests camins recorren la meitat oriental del

fons de la gorja vorejant el riu, essent els seus principals atractius el paisatge i la riquesa de la flora i de la fauna.

La vegetació principal està formada per un impressionant i frondós bosc de ribera: pollancre blancs i negres, salzes, verns, freixes, i també oms, revifats després d'una malaltia, la grafiosi, que en va exterminar sis milions a la península en la segona meitat del segle vint. A les parets rocoses dels cingles, aprofitant petites escletxes, creixen les plantes rupícoles, adaptades a viure en unes condicions de manca de terra i aigua, com ara el te de roca i els capellets de paret (*umbiculus pendolinus*).

En aquest indret s'estableix una fauna de multitud d'ocells que no paren de saltar i cantar entre els arbres de la ribera del riu. A l'aigua podem veure petits grups de truites i barbs.

En aquesta excursió, a més, podem apreciar diverses formacions geològiques, però n'hi ha una que destaca: la Cova dels Set Altars, a cinquanta metres del pont de Villaseca; per accedir-hi s'han de pujar unes escales. És una cova que ja va ser habitada al neolític, però el que avui veiem és una església rupestre del segle VII, on s'aplegaven a resar els ermitans de la contrada durant l'època visigoda; té dues capelles, una interior i una exterior;

Monestir de Santa Maria de los Ángeles de la Hoz. Foto d'Agustí Revilla

ambdues amb altars excavats a la roca en forma d'arc de ferradura i decorats a base de dibuixos geomètrics.

L'ERMITA DE SAN FRUTOS

San Frutos va néixer l'any 642 al si d'una família noble i acomodada de Segòvia, però als quinze anys va repartir el seu patrimoni i es va retirar amb els seus germans Engràcia i Valentí a un indret solitari de la comarca; va construir l'oratori dalt d'un esperó rocós en el meandre més espectacular del riu. Frutos va morir l'any 715 i va ser enterrat al costat de l'ermita. Al segle XI, a prop de l'oratori, es va construir el romànic priorat benedictí de San Frutos i va ser donat pel rei Alfons VI al monestir de Silos. A San Frutos se li atribueixen molts miracles, un dels quals fou salvar una dona «de su marido despeñada, i no morio i hizo a esta casa lymosna de sus bienes», com resa la inscripció en un mur de l'ermita; males llengües diuen que el marit la llençà daltabaix perquè es confessava massa amb Frutos. Cada tardor, el 25 d'octubre, s'hi celebra un aplec que congrega devots de tota la comarca.

Des del poble de Villaseca hi ha un camí que mena a l'ermita. En aquesta excursió podem gaudir d'un altre ecosistema del Parc: l'erm (*páramo*). L'erm abasta la major part de la zona alta del Parc. Es tracta d'un territori calcari, sec, pobre, descarnat

i pedregós en el que la vegetació natural la constitueixen els boscos més o menys oberts de savines turíferes (*Juniperus thurifera*), ginebres (*Juniperus communis*) i càdec (s) (*Juniperus oxicedrus*). En àrees obertes domina el matoll de plantes aromàtiques.

La savina és una espècie considerada com una relíquia del terciari. És un arbre resinós, sempre verd; d'alçada petita o mitjana i de capçada piramidal. El seu tronc és gros; l'escorça és de color gris terrós, de poc gruix i es desprèn en llenques primes. Les fulles són petites, semblants a les del xiprer, molt imbricades entre elles. Floreixen a la primavera i els fruits maduren a la tardor o l'hivern de l'any següent. Aquests fruits són de color verd clar abans de madurar i blau negrós quan maduren.

Els animals que habiten l'erm, entre savines, ginebres i matolls, són aus com ara l'aloja, la calàndria i el còlit, i mamífers com la llebre, entre altres.

EL DURATON AMB PIRAGUA

Hem quedat al bar Pinilla, a la plaça major del poble de Sebúlcor, a les 10 del matí; poques persones passen pels carrers del poble. Aquí ens esperen Juan i Santi, monitors que ens acompanyaran en aquesta excursió. Després d'esmorzar, Santi puja a la seva furgoneta i els dotze excursionistes el seguim darrera

amb els nostres cotxes particulars. Conduïm per una pista de cinc quilòmetres travessant una extensa pineda de pi resinós que creix a l'arenal del sud-oest del Parc. Sebúlcor es va dedicar a l'exploració de la fusta i de la resina dels pins; després d'uns anys de crisi per les importacions de fusta de Portugal i de productes sintètics que substitueixen la resina, torna a rehabilitar aquella activitat. Aparquem els cotxes a l'ombra dels pins i en Santi treu de la furgoneta dos remes i una armilla per a cadascú, i ens explica com i com no hem de remar; baixem per un camí de sorra fins a una platjola, on estan apilonades les piragües; cada parella n'agafa una i de seguida comencem a remar, uns amb més traça que altres.

El recorregut el fem pels darrers colzes del riu abans de la presa de l'embassament de Burgomillodo; l'aigua, doncs, és tranquil·la, tot i que els penyals, de cent metres d'alçada, són imponents. Passem sota l'ermita on va viure Santa Engràcia, situada al mig del cingle i suposem que amb una gran dificultat per a accedir-hi; passem sota l'ermita on va viure Sant Valentí i arribem a una petita platja sota l'ermita de Sant Frutos on reposem una estona i prenem un agradable bany. Després passem sota les ruïnes del monestir de Santa Maria de los Ángeles de la Hoz, encimbellat damunt les roques de la cinglera, que varen habitar els

Voltor. Foto reproduïda del llibret «Las hoces del Duratón»

monjos franciscans des de l'any 1231 fins al 1835; l'any 1492 es va enfonsar part del convent, la reconstrucció del qual va ser sufragada per la reina Isabel la Catòlica. Des d'aleshores, Isabel hi va tenir sempre una habitació i una vegada a l'any pelegrinava al convent. Alguns irreverents comenten que tenia massa bones relacions amb el seu confessor.

El que en realitat copsa l'atenció del navegant és la visió d'una multitud de voltors sobrevolant els nostres caps. D'entrada fan por. Hi ha més de sis-centes parelles niant a les escletxes dels cingles. Els localitzem a la paret quan veiem una taca blanca produïda pels excrements; amb prismàtics s'observen perfectament. Ponen només un ou a l'any, a final de desembre o començament de gener; la incubació, en la que fan tornes els dos sexes, dura dos mesos i els pollets resten al niu quatre mesos abans de començar a volar. Així doncs, de gener a juliol està

restringit el pas dels visitants a les zones de cria.

El voltor ateny més d'un metre de llargada i quasi tres metres d'envergadura. El seu vol és econòmic; tenen unes ales amples i llargues i en llurs extrems obren unes plomes per controlar els corrents d'aire. Volen en grup i quan veuen la presa s'hi llencen. No hi ha jerarquies entre ells; l'única jerarquia és la gana. El voltor té un bec potent ideal per a esquinçar la pell dels cadàvers i accedir a llurs cavitats internes; té el cap i el coll sense plomes, només un curt plomissol blanquinós. Ningú no els dona menjar perquè s'alimenten dels animals morts a la comarca cinquanta quilòmetres a la rodona: ovelles, vaques i porcs (hi ha moltes granges de porcs).

Las Hoces del Río Duraton varen ser declarades ZEPA (Zona d'Especial Protecció per a les Aus) el 1991, essent les espècies que compleixen els criteris de selecció el voltor (*Gyps fulvus*), l'aufrany (*Neophron pernoter*), l'alosa becuda (*Chersophius dupontii*), la tallareta cuallarga (*Sylvia undata*) i la gralla de bec vermell (*Pyrrocorax pyrrhorax*).

Cansats de vogar durant gairebé quatre hores tornem a la platjola, apilem les piragües i enfilem el camí de sorra amb l'armilla posada i carregant els remes que, ara a la pujada i amb la solana del migdia, esdevenen molt feixucs. Arribem al bar Pinilla de Sebúlcó on els

monitors ens conviden a un refresc. A Sebúlcó hi ha tres empreses que organitzen aquestes activitats; a l'estiu surten cada dia una o dues vegades; a la primavera i tardor només els caps de setmana; a l'hivern cap turista no demana aquesta activitat a causa del fred i la neu, però els monitors sí que naveguen perquè és quan més gaudeixen del silenci i de la soledat. La plaça major estava animada per la gent del poble que prenia el vermut i amb els que podies establir fàcil conversa.

LA CIUTAT DE SEPÚLVEDA

La Casa del Parque està localitzada a l'antiga església de Santiago a la vila de Sepúlveda. Consta d'una exposició que proposa un recorregut imaginari pel Parc, una sala d'audiovisuals i una zona de recepció on proporcionen tota la informació que necessita el viatger. El personal que hi treballa no pot ser més amable. És el lloc adient per a començar la visita a Las Hoces. Davant l'església de la Virgen de la Peña hi ha un mirador sobre el primer meandre del Duraton; des d'aquí ja podem fer-nos una petita idea dels ecosistemes del Parc: al fons el bosc de ribera, al davant els penyals de roca calcària, al fons les savines i al cel els voltors. Aquí comença una excursió circular, que primer baixa fins al riu i després puja a la ciutat, i ens permet gaudir tant de la natura com de les restes

Savinar vora el riu Duratón. Foto d'Agustí Revilla

arqueològiques antigues i recents: calçada romana, pont romà de Picazos, pont romà de Talcano, muralla medieval, fàbrica de llum, antiga casa de pagès, colomar de planta circular i altres construccions que m'estalvio de nomenar per tal de no cansar el lector.

Sepúlveda és una vila amb molta història de la qual conserva abundants restes arquitectòniques; l'any 1951 fou declarada Conjunt Histórico-Artístic. Durant el dia hi ha molts turistes i els bars i pastisseries de la plaça major estan concorreguts; a la nit resten els veïns, i molts visitants se'n van perquè és una vila ben comunicada amb

Madrid, Segòvia, Valladolid i Burgos. Però té una infraestructura hotelera de qualitat. Els seus restaurants tenen fama pel xai rostit el bon gust del qual és degut a les herbes aromàtiques que mengen als ermots les seves mares les ovelles "churras".

MES INFORMACIÓ

- *Las Hoces del Duratón*. Francisco Sánchez-Aguado. Edilesa. León
- *Red de Espacios Naturales de Castilla y León*
- web: www.jcyl.es

ANÀFORA - PUJADA AL SINAÍ

**Petita crònica del 25 de
juliol al 5 d'agost de 2005**

**Roser Camps, Victòria Garcia i
Teresa Ordi**

Un grup de trenta viatgers, procedents d'Esplugues, Sant Just, Barcelona i Vic, hem viscut una experiència de cinc dies a Anàfora, al desert, en un oasi situat a prop del delta del Nil. Hem fet turisme per diferents indrets obligats com Alexandria, El Caire... (piràmides, Museu egipci, Khan el Kalili, etc.), hem visitat els monestirs coptes del wadi Natron, i finalment hem viatjat fins a la península del Sinaí. Després d'un llarg recorregut en autocar des d'El Caire, travessant el Canal de Suez pel túnel d'Ahmed Hamdi, després de quilòmetres i quilòmetres pel desert, ja som al continent asiàtic, vora les platges del mar Roig. Quan deixem la costa, se'ns apareix una imatge diferent, altra vegada som al desert, al paratge conegut com Ayun Mussa (les fonts/pous de Moisés) i poc a poc anem veient des de la finestra de l'autocar un paisatge que passa d'un mar de turquesa —ja que durant una bona estona hem estat vorejant el Mar Roig— fins a trobar-nos un espectacle de milers de

palmeres protegides per les altes parets rocoses del wadi de Feiran —els wadis són llits de rius secs que formen una vall i és on es troben la majoria dels oasis— i després d'uns cinc quilòmetres de palmeres, que donen una certa protecció a les humils casetes dels beduïns, la vall s'obre i ens trobem tota una paleta de colors terrosos, intensos, sota la llum de les primeres hores de la tarda. I tornem a endinsar-nos al desert per la part més muntanyosa fins que arribem al sud de la península, és a dir, que hem recorregut més de mitja península, de nord a sud.

La península del Sinaí és un alt planell muntanyós inclinat cap al nord, que té una forma triangular, com una gran dent, i tot i que actualment pertany a Egipte, es troba en el continent asiàtic; de fet, separa els dos continents. Ha estat des de sempre escenari de guerres molt cruentes, la darrera, la *Guerra dels Sis Dies*. Té una extensió de 62.000 km² dividits clarament en territoris nord i sud, amb diferències orogràfiques molt importants. La meitat nord és predominantment plana, amb grans zones desèrtiques, i la meitat sud és molt muntanyosa, on destaquen el Yebel Catalina (2.642 m), el Yebel Umm Saumar (2.586 m) i el Sinaí o Yebel Moussa (2.282 m.).

Al llarg del golf de Suez, el replà

baixa en blocs de falles esglaonades fins a formar la planúria d'Al-Qà d'entre 5 i 13 quilòmetres d'amplada. Amb una morfologia similar, al sud-est les falles del planell donen una costa rocallosa i dura al golf d'Àqaba i al nord va baixant fins a formar una planície litoral que dona una costa arenosa amb aiguamolls.

Cims arrodonits coronats per una crosta fosca que ha quedat al descobert en desplaçar-se una part del sòl i que recorden un tros d'un pa de pagès. Parets multicolors amb sediments granatosos, grisos, negres, groguencs. Més enllà, la crosta fosca s'ha filtrat i forma una veta que travessa de dalt a baix un suau

pendent i, a prop, un altre puig més petit és travessat verticalment i horitzontalment formant una creu. A la plana els camells pasturen lliurement entre els petits matolls que van donant la pinzellada de color verd i groc, i a dalt, un cel blau, intens, lliure de núvols que ha dispersat una suau brisa. Tot d'una l'Anton ens crida l'atenció, davant nostre hi ha una petita tempesta d'arena, es forma un remolí que va creixent i s'enlaira formant un petit *tornado* que balla sensualment invitant-nos a seguir-lo. Ens diu que hem tingut molta sort, perquè ell, viatger incansable del desert, no n'ha vist gaires.

Panoràmica des del cim de la muntanya del Sinaí. Foto de Roser Camps

Cap al tard del dia 1 d'agost arribem a Santa Caterina, al sud de la península, a prop del Mar Roig, i ens instal·lem a l'hotel St. Catherine-Sinaí. Santa Caterina és un poblet envoltat de muntanyes de roca granítica i vermellosa. Té un aspecte gairebé inhòspit, però és un indret molt visitat per la gent que ve a pujar la muntanya sagrada dels israelites, on l'Antic Testament i la tradició diuen que Moisès va rebre *les taules de la Llei*. Però, per les instal·lacions de seguretat que hi ha, més que un lloc de pelegrinatge i turístic em fa l'efecte d'un destacament militar, almenys aquests dies que hi som nosaltres. Ens acomodem a les habitacions per deixar l'equipatge, després sopem i hem d'anar a dormir molt d'hora, ja que, a la una de la matinada sonarà el despertador, per disposar-nos a començar el camí que ens portarà cap al cim de la muntanya —la tradició i el clima aconsellen pujar-hi de nit, i contemplar la sortida del sol des de dalt—. Ens costa d'anar a dormir, el lloc és gairebé màgic, i quan ens criden, a tots se'ns veu que hem dormit molt poc, però, tant se val, motxilla, bastons, calçat còmode, protecció per al sol, aigua i cap al vestíbul on ja ens espera el xofer per acostar-nos fins al lloc de sortida. A les dues de la matinada arribem al monestir de Santa Caterina (1.570 m) d'on surt el camí per pujar, amb un pendent molt suau. És negra nit i abans

d'emprendre la marxa miro cap al cel, aquest cel tan estelat que a Barcelona ja no es veu mai, la Via Làctia, el Carro i més constel·lacions (ens les senyalen els qui en saben més) mentre esperem que la policia egípcia, que té un destacament prop del monestir, ens revisi les bosses i les motxilles. Quan la vista s'ha acostumat a la foscor, apareixen a banda i banda del camí dotzenes d'ulls brillants que et conviden, o millor et demanen, que facis el trajecte en camell, els quals jeuen al costat dels seus guies, «rondinant» de tant en tant perquè els llums de les lots els empipen. Alguns dels nostres companys decideixen pujar en camell. Quan ja som tots junts, els qui anem caminant sortim amb les lots enceses i, mirant cap amunt, es veu un rosari de llumets que van pujant, talment com una processó del silenci.

El camí és ple de pedres, però ample, i anem seguint els grups de gent que van davant nostre; de tant en tant et trobes el morro d'un camell al clatell que et demana pas, i uns «xiringuitos» molt rústics —n'hi ha cinc durant tot el recorregut—, on pots prendre un te, aigua i també les begudes multinacionals. Cap a les quatre del matí arribem al peu de les set-centes escales de pedra que hi ha al tram final del camí. Aquí, fins i tot els qui han optat pel camell, han de seguir a peu fins a dalt. Prop de les cinc del matí trepitgem el cim quan el dia comença a clarejar i la mun-

El grup fotografiat davant de la muntanya del Sinaí. Foto de Roser Camps.

tanya màgica i tot el mar de muntanyes que hi ha al nostre entorn prenen un misticisme que es tenyeix de morat, violeta, i taronja quan surt el sol. El poc espai que hi ha, atès que el cim és estret i hi ha força gent, queda lliure quan el sol ja és una mica més alt perquè s'ha de baixar aviat a causa de la calor, però nosaltres, el nostre grup, ens quedem més estona contemplant aquells colors que il·luminen tot el mar de muntanyes que hi ha als nostres peus. Un paisatge de somni pels qui estimem la muntanya, sigui d'on sigui. Cap a l'est, al fons, a l'horitzó,

es pot veure el golf d'Àqaba que banya les costes de Jordània i Aràbia Saudita.

Aleshores l'Anton desplega una gran senyera que té pintat un colom de la pau i la fa voleiar una bona estona, després la planta entre unes roques fins a l'hora de baixar. La Lluïsa Morera i en Jordi Raventós, compromesos fins al final, es fan les oportunes fotos amb el cartell de «no al pla Caufec». Cap a les vuit del matí, un vermell intens tenyeix fins a l'última pedra del desert, i abans de començar a baixar cantem tots junts el Virolai. Per un instant em ve al pensament la figura de Mossèn Cinto que va viatjar fins Egipte i que va ser un precursor de pujar als cims més emblemàtics; segurament que aquí no hi va poder pujar, almenys en el seu llibre *Dietari d'un pelegrí a Terra Santa* no en parla.

Per baixar, un cop passades les 700 escales, es pot escollir seguir per un altre camí del que hem pujat: la via de les 3.000 escales, ja només en queden 2.300. Aquesta opció és molt més atractiva però molt més castigadora per a genolls i bessons, i tanmateix podem donar fe que, sigui quin sigui el camí escollit per baixar, és igual de sorprenent pel tipus de paisatge que tenim al nostre entorn.

Ja és dimarts dia 2 d'agost. La baixada és més relaxada, ja són quarts de nou, el sol és fort i ja fa calor, però com que no tenim pressa

recollim pedres en un indret que ens senyala l'Anton, per guardar un record del Sinaí. Tenen una mica de forma de piràmide perquè són trossets de les puntes dels graons escantonats, i són, com si fossin piles de runa, a prop de les set-centes escales. Els «xiringuitos» ja són tancats, en un d'ells un beduí passa l'escombra per treure les deixalles que han deixat els «turistes», algun camell més endarrerit va baixant lentament obsequiant el seu amo amb un passeig i quan arribem a baix, ja ens esperen l'Ashraf i l'autocar.

Arribem a l'hotel i al cap d'una estona d'haver esmorzat bé, un bon bany a la piscina ens refà de la forta calor. Havent dinat —el menjar típic d'Egipte s'assembla bastant a la nostra dieta mediterrània si no fos per la quantitat d'espècies qui hi posen— cap a les sis, anem a veure el poble de Santa Caterina, format per un rengle de cases i botigues on els beduïns venen la seva artesanía.

Dimecres 3 d'agost. Pugem a l'autocar ben d'hora per marxar cap a El Caire, però abans de sortir del Sinaí, anem a visitar el monestir de Santa Caterina, envoltat de muralles que contenen diferents construccions. És habitat per monjos ortodoxos grecs procedents del Mont Athos. Va ser fundat per l'emperador Justinià l'any 530 d.C, en el lloc on diu la Bíblia que aparegué l'esbarzer que cremava davant Moisès. Ens

expliquen que conté la col·lecció de manuscrits més antiga del món, després del Vaticà, i una col·lecció d'unes 2.000 icones de diferents èpoques. Dins d'aquest recinte visitem el museu i la basílica de la Transfiguració, i curiosament a dins mateix, hi ha una mesquita que va construir un beduí que treballava pels monjos. En el museu ens sorprèn una icona de Santa Caterina d'Alexandria, amb l'escut de les quatre barres a la part superior dreta, que el cònsol català a Damasc va regalar al monestir l'any 1387.

Després d'aquesta visita marxem del Sinaí, passant com quan vam venir, pel wadi de Feiran, la mateixa platja del Mar Roig on vam dinar, el túnel del canal de Suez, i arribem a El Caire cap a les set de la tarda al mateix hotel on vam dormir el dia de la nostra arribada, i, després d'una sonada festa de comiat d'aquest país i de la seva gent, preparem les maletes ja que l'endemà volem cap a Barcelona.

Aquestes varen ser les darreres hores d'un viatge que, qui escrivim això, no oblidarem mai, pel país, per la gent, pel desert, per les muntanyes, per la història, i també per la companyia de la resta de membres del grup que ha estat excepcional.

ACORDS DE LA JUNTA

Reunions d'octubre de 2005 a gener de 2006

—Es decideix acceptar el nou pressupost del butlletí presentat per Anagràfic el qual representa un estalvi d'un 28% en cada número.

—Malgrat el temps inestable, fem una bona valoració de la *Caminada Popular* en què han participat 301 caminadors. El resultat econòmic final ha estat d'una pèrdua de només 210,97 euros.

—L'assistència al *Sopar de Motxilla* ha estat també molt positiva amb 72 companys que han atorgat el premi popular en el *Concurs Fotogràfic* que ha tingut la participació de 21 concursants amb 59 fotografies.

—S'informa que la Federació ens ha donat 74,25 euros en concepte de subvenció per les llicències que vam tramitar des de la SEAS durant el 2004.

—S'acorda participar en la Jornada de Solidaritat de l'Ateneu, dirigida a recaptar fons per a la Marató de TV3, mitjançant un video sobre la pujada al Kilimanjaro feta per companys de la SEAS.

—A final de 2005 el resultat de l'ús de l'autocar per fer les excursions sobre del cicle ha estat de -1 euros, cosa que es considera força positiva.

—Es decideix facilitar al Cor Lo Pom de Flors els marcs per a les fotografies perquè han de realitzar una exposició commemorativa del seu 125è aniversari. El Cor contribuirà adquirint per a la SEAS algun marc addicional.

—Es revisen tots els punts a tractar en la propera Assemblea General i s'acorda afegir un punt sobre les funcions i la presa de decisions de la junta durant el mandat anual.

—Es presenta la proposta de fer una conferència sobre «El clima ara fa 1000 anys» a càrrec de Joan Ferran Cabestany i s'acorda fer-la dins del marc de la Setmana de l'Ateneu. També s'accepta la proposta que ens ha presentat el Centre d'Estudis Santjustencs de fer-la en col·laboració entre les dues entitats.

—Es comenta el tema de la possibilitat d'utilitzar el rocòdrom existent al Casal de Joves de Sant Just, si bé tenim la informació contrastada que actualment no està homologat. Es decideix interessar-se pel tema i estudiar les possibilitats de millorar-lo sempre que puguem garantir un bon ús per part dels nostres socis.

—La participació de la SEAS a les fires del Llibre de Muntanya a Cantonigròs i a la Fira de Vic ha representat la venda de 7 dels nostres llibres amb un ingrés de 46 euros.

SEAS

Butlletí de la Secció Excursionista de l'Ateneu Santjustenc

Any XL, núm. 263

Equip d'edició del butlletí: Daniel Cardona, Isidor Cònsul, Ferran de la Fuente, Jordi Gironès i Agustí Revilla (taula de redacció), Jordi Gironès (autoedició), Elisabeth Bart (tramesa), i Josep Nuet (dissenyador de la maqueta).
Correcció de textos: Servei Local de Català.

Índex

Portada: Navegant pel riu Duraton entremig d'altres cingleres. Fotografia d'Agustí Revilla

Calendari	534
Magí Campreciós ens ha deixat	534
Assemblea general de la SEAS 2006	535
Las hoces del rio Duratón, per Agustí Revilla	536
Anàfora, pujada al Sinaí, per R.Camps, V.García i T.Ordi	542
Informació de la SEAS	547

Amb la col·laboració de:

Ajuntament de
Sant Just Desvern

CISTELLERIA BALLART, Bonavista, 82, tel. 933 71 13 64

DISSENY MOBLES, Creu, 42, tel. 933 7212 52

FLORS LORETO, Creu 66, tel. 933 72 31 03

FORMA CUINA, Creu 60, tel. 934 73 35 59

LLIBRERIA RESSENYA, Creu 54, tel. 933 71 08 43

IMMACULADA AMAT, JUST AMIGÓ, MARCEL·LÍ CAMATS, FRANCESC HOMEDES

Butlletí de la SEAS, 263 – Març-abril 2006